

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **Creative Store s.r.o.** (dříve ŠTROB ŠIRC & SLOVÁK, spol. s r.o.), se sídlem Praha 9 – Horní Počernice, Chvalkovická 1268, IČ: 49688715, zast. Mgr. Petrem Mikyskem, advokátem se sídlem Praha 2, Chodská 30, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, za účasti této osoby zúčastněné na řízení: **Česká republika - Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Praha 1, Těšnov 17, zast. JUDr. Markem Bilejem, advokátem se sídlem Praha 4, Hvězdova 1716/2b, v řízení o žalobách proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 29.4.2011, č.j.: O-192276/60897/2010/ÚPV a proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 29.4.2011, č.j.: O-345958/60898/2010/ÚPV

t a k t o:

- I. **Žaloby se zamítají.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím ze dne 29.4.2011, č.j.: O-192276/60897/2010/ÚPV předseda Úřadu průmyslového vlastnictví zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozkladem napadené rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) ze dne 25.10.2010 o zamítnutí žalobcova návrhu na prohlášení kombinované ochranné známky č. 261310 ve znění „a KLASA“, jejímž vlastníkem je Česká republika – Ministerstvo zemědělství, za neplatnou.

Rozhodnutím ze dne 29.4.2011, č.j.: O-345958/60898/2010/ÚPV předseda Úřadu průmyslového vlastnictví zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozkladem napadené rozhodnutí Úřadu ze dne 25.10.2010 o zamítnutí žalobcova návrhu na prohlášení barevné kombinované ochranné známky č. 269290 ve znění „KLASA“, jejímž vlastníkem je Česká republika – Ministerstvo zemědělství, za neplatnou.

Obě výše uvedená rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví jsou v anonymizované verzi dostupná v databázi správních a soudních rozhodnutí na www.upv.cz.

Dvěma samostatnými žalobami podanými u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví označených v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadená rozhodnutí“), jakož i zrušení jim předcházejících prvostupňových rozhodnutí Úřadu a vrácení věcí žalovanému k dalšímu řízení. V obou žalobách, které jsou obsahově totožné, žalobce nejprve konstatoval, že většinu odůvodnění napadených rozhodnutí zabírají doslovné citace z podání účastníků a znění zákona. Samotné odůvodnění zamítnutí rozkladu a potvrzení prvostupňového rozhodnutí lze shrnout do jediné věty - že žalobce jako navrhovatel neprokázal, že předložené doklady prokazující autorství k logu jako autorskému dílu se vztahují ke konkrétnímu logu Klasa, které je předmětem řízení. Tento jediný závěr, o které svá zamítavá rozhodnutí opřely správní orgány obou stupňů, je však dle žalobce nesprávný.

Žalobce je toho názoru, že správní orgány si nejprve utvořily shora citovaný závěr, a k jeho prokázání pak účelově „ohnuly“ výklad všech důkazů. Tak např. ačkoliv žalobce od počátku správního řízení tvrdil, že logo Klasa bylo vytvořeno pro společnost NOESIS Advertising s.r.o., na základě akceptované objednávky (provedené k důkazu) a že mezi žalobcem a NOESIS Advertising s.r.o., neexistuje žádná písemná smlouva, odvolací orgán (poznámka soudu: jako odvolací orgán žalobce nepochybně označuje orgán rozhodující o rozkladu) žalobci takřka cimrmanovsky „poradil“, že měl neposkytnutí licence prokázat předložením smlouvy, v níž licenci neposkytl. Rovněž tak odvolací správní orgán účelově překrucuje tvrzení žalobce, když vznáší otázku, proč by si společnost NOESIS Advertising s.r.o., „objednávala vytvoření loga Klasa, „když by jej nemohla užívat“. Žalobce přitom rovněž od počátku řízení tvrdí, že NOESIS Advertising s.r.o., sama předmětné logo užívat může, avšak není oprávněna umožňovat jeho užívání dalším subjektům, a to ani zapsanému vlastníku ochranné známky. Podstatná je skutečnost, že jakkoli NOESIS Advertising s.r.o., mohla mít v úmyslu objednat si logo za účelem umožnění jeho užívání třetím osobám, taková práva si u žalobce neobjednala a smluvně nezajistila. Tuto nedostatečnou smluvní ochranu, která je důsledkem jen a pouze chyby na straně NOESIS Advertising s.r.o., nelze nahrazovat účelovými výklady a porušováním práva ze strany správních orgánů.

Za další příklad účelového postupu správních orgánů vedeného snahou odůvodnit neodůvodnitelné a popřít jeho nepopíratelná práva žalobce označil tu část napadených rozhodnutí, v níž odvolací orgán uvádí, že „považuje tvrzení navrhovatele za rozporuplná a nedůvěryhodná“, a to proto, že mu „není zřejmé, proč grafický manuál k předmětnému logu vypracovávala jiná společnost, než která údajně měla vyhotovit samotný návrh grafického loga“. Skutečnost, že správní orgán nezná a nechápe principy fungování reklamního a marketingového trhu, mu dle žalobce nedává oprávnění označovat tvrzení účastníka řízení za nedůvěryhodná.

Žalobce namítl, že správní orgány hodnotily shromážděné důkazy nesprávně, když nepostupovaly při hodnocení důkazů tak, jak jim ukládá § 50 odst. 3 správního řádu. Správní

orgány zejména nehodnotily provedené důkazy ve vzájemné souvislosti a nepřihlížely pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Ve své tiskové zprávě z 16.4.2010 (označené správním orgánem v odůvodnění napadených rozhodnutí jako doklad č. 9) vlastník napadené ochranné známky uvedl, že „Ministerstvo zemědělství nabylo práva k logu kvalitních potravin KLASA od reklamní agentury NOESIS Advertising s.r.o." Ve svém dopise z 13.4.2010 (doklad č. 8) právní zástupce NOESIS Advertising s.r.o., uvedl, že NOESIS Advertising s.r.o., objednala u navrhovatele „grafické práce na logu Klasa", a to „za účelem realizace národní certifikační značky kvality pro potraviny a zemědělské produkty udělované ministerstvem zemědělství". Tyto doklady ve vzájemné souvislosti nade vší pochybnost prokazují, že ve vztazích Ministerstvo zemědělství - NOESIS Advertising s.r.o., a NOESIS Advertising s.r.o. - žalobce se jedná o stejné autorské dílo, a to o logo Klasa, když ministerstvo zemědělství bylo jeho objednatelem, NOESIS Advertising s.r.o., dodavatelem a žalobce subdodavatelem. Existence tohoto vztahu byla dále v řízení prokázána doklady č. 2-5, tj. fakturami žalobce vystavenými za grafické zpracování loga Klasa (viz text obou faktur) a doklady o jejich úhradě.

Ve správním řízení tedy bylo prokázáno, že autorem loga Klasa není ani ministerstvo zemědělství jako zapsaný vlastník ochranné známky, ani NOESIS Advertising s.r.o., a to zejména listinami vyhotovenými právě těmito dvěma subjekty. Společnost NOESIS Advertising s.r.o., ve shora citovaném dopise výslovně oslovuje žalobce jako držitele autorských práv k logu Klasa, pouze argumentuje tím, že součástí plnění ze strany žalobce mělo být poskytnutí licence k jeho užití pro další subjekty. Jinými slovy NOESIS Advertising s.r.o., uznává žalobce jako držitele autorských práv ke grafickému autorskému dílu, a to konkrétně k logu Klasa. Za dané situace nemohla společnost NOESIS Advertising s.r.o., platně poskytnout ministerstvu zemědělství oprávnění k zápisu loga Klasa jako ochranné známky, neboť sama takovým oprávněním nedisponovala. Ve správním řízení byla tedy prokázána jak aktivní legitimace žalobce, neboť ten je držitelem autorských práv k logu Klasa, tak i neoprávněný zásah ministerstva zemědělství do jím držených autorských práv, neboť ministerstvo nechalo logo Klasa zapsat jako ochrannou známku bez licence či jiného právního titulu.

Aktivní legitimace žalobce je dána bez ohledu na to, zda je žalobce autorem nebo odvozeným držitelem autorských práv, neboť zákon právo domáhat se prohlášení ochranné známky za neplatnou poskytuje „osobě, které náleží práva k autorskému dílu", přičemž v řízení bylo nade vší pochybnost prokázáno, že práva ke grafickému autorskému dílu - logu Klasa - náleží žalobci.

K dalšímu potvrzení shora popsaného skutkového stavu žalobce navrhl další důkaz, a sice smlouvu uzavřenou mezi vlastníkem napadené ochranné známky a společností NOESIS Advertising s.r.o. Správní orgány si tento důkaz neobstaraly, přičemž k tomu uvedly, že „důkazní břemeno leží na straně navrhovatele, tudíž ten je povinen doložit veškeré relevantní doklady". Toto konstatování dle žalobce svědčí o naprostém nepochopení úlohy správního orgánu ve správním řízení. Ve smyslu § 52 správního řádu jsou totiž účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení, přičemž podle § 53 odst. 1 téhož zákona správní orgán může usnesením uložit tomu, kdo má listinu potřebnou k provedení důkazu, aby ji předložil. Nelze přičítat k tíži účastníka správního řízení nepředložení důkazu, ke kterému nemá přístup. To se netýká jen smlouvy, jejíž účastník řízení není smluvní stranou, jako je tomu v tomto případě, ale např. správních rozhodnutí či rozsudků obstarávaných k důkazu. Proto je účastník řízení povinen důkaz pouze označit. Nad rámec toho žalobce dodal, že vlastníka napadené ochranné známky o předložení předmětné smlouvy opakovaně žádal, avšak bezvýsledně. Za této situace si tedy správní orgány měly předmětnou smlouvu obstarat, neboť tato byla

žalobcem řádně označena a zároveň se jedná o důkaz potřebný ke zjištění stavu věci ve smyslu § 52 správního řádu. Pokud tak neučinily, porušily nejen svou povinnost zakotvenou v § 52 správního řádu, ale rovněž i povinnost stanovenou v § 68 odst. 3 správního řádu, když odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhem žalobce jako účastníka řízení. Obdobně se žalovaný nevypořádal s dalšími důkazními návrhy, které žalobce předložil spolu s rozkladem proti prvostupňovému rozhodnutí, přičemž tyto důkazní návrhy byly přípustné, neboť žalobce je neměl dříve k dispozici, zároveň nebyl správním orgánem I. stupně řádně poučen o tom, jaké skutečnosti nemá správní orgán ve správním řízení za prokázané, a zároveň jsou to důkazy potřebné ke zjištění stavu věci. Konkrétně se jednalo o prohlášení R. D. z 15.11.2010 a prohlášení L. J. z 22.11.2010, obě prokazující, že již předložené doklady se vztahují ke konkrétnímu logu Klasa, které je předmětem řízení.

Správní orgány se dle názoru žalobce dopustily i dalších procesních pochybení, neboť nepostupovaly v souladu s:

- § 4 odst. 2 správního řádu, když žalobci neposkytly vůbec žádné poučení o jeho právech a povinnostech zejména s ohledem na názor správního orgánu, že žalobce údajně neprokázal, že předložené doklady prokazující autorství k logu jako autorskému dílu se vztahují ke konkrétnímu logu Klasa, které je předmětem řízení;

- § 3 správního řádu, když nepostupovaly tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti;

- § 7 správního řádu, když nepostupovaly vůči oběma účastníkům stejně nestranně a neučinily potřebná opatření k zajištění rovnosti účastníků, neboť zapsanému vlastníku ochranné známky automaticky zasílaly podání žalobce k vyjádření, zatímco žalobce si musel veškerá vyjádření vlastníka obstarávat sám ze spisu.

Žalovaný navrhl, aby soud žaloby jako nedůvodné zamítl. Ve vyjádření k oběma žalobám shodně uvedl, že provedl a posoudil všechny předložené důkazy a nic účelově „neohýbal.“ Posouzení dokladů bylo provedeno pečlivě, úvaha žalovaného neodporuje zásadám logického myšlení, je v mezích zákona a není v rozporu s praxí žalovaného. Jakkoliv by text na straně 16 rozhodnutí byl žalobcem napadán po právu, nic to nemění na skutečnosti, že žalobce neprokázal, zda předmětem vztahů mezi uvedenými subjekty bylo právě takové dílo, které bylo použito jako předmět napadené ochranné známky a že žalobci svědčila starší práva k takovému autorskému dílu. Žalovaný považuje tvrzení žalobce za rozporuplná a nedůvěryhodná, na čemž trvá, neboť předložené doklady (důkaz č. 10 a 11, pol. spisu 32) neosvědčují tvrzení žalobce, že návrh loga pro něj zpracovala společnost Design Liška s.r.o., naopak tyto doklady (prohlášení R. D. a L. J.) svědčí o tom, že žalobce objednával návrhy log od různých grafiků. Ze žádného dokladu však není patrné, ke kterému konkrétnímu logu svědčí žalobci autorské právo. Pokud žalobce měl a má pocit, že žalovaný nerozumí principům reklamního a marketingového trhu, měl tyto principy v řízení objasnit, zejména měl uvést, jak souvisí výše uvedená prohlášení s tvrzením žalobce, že autorem loga, které je předmětem napadené ochranné známky, je společnost Design Liška s.r.o. Z předložených dokladů nevyplývá, jaké je tvůrčí ztvárnění předmětného loga (autorského díla) ani to, kdo je držitelem autorských práv.

K námitkám ohledně nesprávného hodnocení důkazů žalovaný podotkl, že je na něm, aby posoudil splnění zákonných podmínek pro podání návrhu na neplatnost ochranné známky

na základě skutkových zjištění učiněných v průběhu řízení komplexně, ze všech rozhodných hledisek. Žalobce, na kterém leží důkazní břemeno ve smyslu § 34 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOZ“), neprokázal, že je aktivně legitimován ve smyslu § 7 odst. 1 písm. i) téhož zákona. Žalovaný v daných věcech nepochybil, protože z dokladů nikterak nevyplývá, že společnost NOESIS Advertising s.r.o., uznává žalobce jako držitele autorských práv k logu KLASA. Tvzení žalobce, že jím předložené doklady prokazují, že autorem loga není ani Ministerstvo zemědělství ani NOESIS Advertising s.r.o., nemá relevanci, neboť v řízení je třeba prokázat, kdo autorem je, což se žalobci nepodařilo. Žalovaný se posuzováním důkazů zabýval velmi podrobně a pečlivě na téměř 8 stranách textu (str. 13 – 20 napadených rozhodnutí). Žalobce se snaží prosadit svůj názor na to, kdo je autorem loga a provádí vlastní hodnocení důkazů, přičemž úvahu žalovaného nahrazuje vlastní úvahou. Správní úvaha je však pouze a jedině v rukou žalovaného, tato úvaha musí být logická a v intencích zákona, což bezesporu je.

K námitce, že si neobstaral jako důkaz žalobcem označenou smlouvu uzavřenou mezi vlastníkem napadené ochranné známky a společností NOESIS Advertising s.r.o., žalovaný ve vyjádření k žalobám uvedl, že se totožnou námitkou žalobce, uplatněnou již v rozkladu, zabýval, což je zřejmé z napadených rozhodnutí (str. 21 a 22). Žalovaný se neztotožnil se zdůvodněním orgánu 1. stupně řízení, že je povinností žalobce obstarat a doložit důkazy, neboť i v důkazním řízení lze důkazy pouze označit za předpokladu, že nejsou navrhovateli důkazů k dispozici. Žalovaný nicméně nepovažoval za nutné žádosti o vyžádání předmětné smlouvy vyhovět, což náležitě zdůvodnil. Neporušil tak ustanovení ZOZ ani správního řádu. S důkazy uvedeným v napadených rozhodnutích pod č. 10 a 11 se žalovaný náležitě vypořádal (str. 19 -20 rozhodnutí). Tyto důkazy byly předloženy spolu s rozkladem, přestože žádná skutečnost nebránila žalobci v jejich předložení spolu s návrhem na neplatnost ochranné známky. Žalovaný se těmito důkazy (prohlášení R. D. a L. J.) přesto zabýval a dospěl k závěru, že tyto důkazy nepotvrzují, o které konkrétní logo se jedná, a ani (neprokazují) autorská práva ke konkrétnímu logu. Žalovaný v tomto směru odkázal na argumentaci uvedenou v napadených rozhodnutích.

K námitkám, v nichž je mu vytýkáno porušení konkrétních ustanovení správního řádu a zkrácení procesních práv žalobce, žalovaný uvedl, že poučovací povinnost obsažená v § 4 odst. 2 správního řádu má být přiměřená, je-li to k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Poučovací povinnost se týká procesních práv a povinností, netýká se otázek hmotného práva ani otázky, kdo je či není aktivně legitimován. Vzhledem k tomu, že žalobce byl v průběhu celého řízení zastoupen advokátem, tedy profesionálem znalým práva, není jasné, jakého poučení v rozsahu § 4 odst. 2 správního řádu se žalobce domáhá. Povinnost dokazovat spočívá na žalobci, žalovaný jej nemůže poučovat o tom, jaké důkazy má předložit. Takto chápanou poučovací povinností by porušil zásadu rovnosti účastníků řízení, když by jedné straně dal praktický návod, jak postupovat, aby dosáhla úspěchu. Výtku žalobce ohledně porušení § 3 správního řádu, tj. zjištění stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, není nikterak odůvodněná a žalovaný se k ní proto nemůže vyjádřit. Výtku ohledně porušení zásady rovnosti účastníků zakotvené v § 7 správního řádu je dle mínění žalovaného zcela lichá. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když postoupil vlastníkovu ochranné známky k vyjádření kopii žalobcova rozkladu, neboť mu tak ukládá § 86 odst. 2 správního řádu.

Žalovaný uzavřel, že napadená rozhodnutí jsou řádně odůvodněna, obsahují ve smyslu § 50 odst. 4 správního řádu úvahu, na základě které správní orgán k rozhodnutí dospěl, a jsou též v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů uvedenými v ustanoveních § 2 až 8 správního řádu.

Osoba zúčastněná na řízení označila žaloby za nedůvodné. Ve svém písemném vyjádření k žalobám uvedla, že žalobce se z důvodu nedostatku objektivních a racionálních argumentů v žalobě uchyluje k emotivnímu napadání nepodstatných vyjádření žalovaného vytržených z kontextu napadených rozhodnutí. Účelovost jeho tvrzení je evidentní zejména z reakce žalobce na rozbor dokladů č. 2 až 5, jak jej žalovaný provedl na str. 15 a 16 napadených rozhodnutí. Z tohoto rozboru je zjevné, jak se žalovaný postavil k jednotlivým důkazům. Žalobce přesto z textu rozhodnutí vytrhl pouze konstatování žalovaného o absenci písemného důkazu k tvrzení žalobce o neudělení licence společnosti NOESIS Advertising s.r.o., a na základě tohoto konstatování pak chce prokázat nezákonnost celého napadeného rozhodnutí.

Osoba zúčastněná na řízení dále konstatovala, že návrh žalobce na prohlášení napadených ochranných známek za neplatné byl správním orgánem vyhodnocen jako návrh podaný podle § 32 odst. 3 ve spojení s ust. § 7 odst. 1 písm. i) ZOZ. Žalobce tvrdil, že je osobou, které náleží práva k autorskému dílu - logu Klasa, které může být užitím napadených ochranných známek dotčeno. Důkazní břemeno a břemeno tvrzení v řízení před správním orgánem leželo zcela na navrhovateli - žalobci (§ 34 ZOZ ve spojení s § 10 odst. 3 vyhlášky č. 97/2004 Sb.). Bylo tedy na žalobci, aby tvrdil a doložil, že mu svědčí práva k autorskému dílu, jež je součástí napadené ochranné známky, a že toto autorské dílo může být užitím napadené známky dotčeno. Žalobce ale důkazní břemeno neunesl, a proto správní orgán jeho návrh zamítl.

Žalobce během celého řízení u správního orgánu předložil celkem jedenáct dokladů - důkazů na podporu svých tvrzení o údajných právech k autorskému dílu a o údajném zásahu do tohoto díla užitím napadených známek jejich vlastníkem. Všemi těmito důkazy se správní orgán pečlivě zabýval, a to jak při rozhodování v prvním stupni, tak při rozhodování o rozkladu žalobce. S ohledem na rozpory mezi tvrzením žalobce o autorství ale nebylo ani po posouzení všech předkládaných důkazů a jejich analýze možné konstatovat, kdo je vlastně autorem loga KLASA a zda „logo KLASA“ tak, jak o něm žalobce hovoří, je tím autorským dílem, které je ztvárněno i v napadených ochranných známkách. Tvrzení žalobce tedy skutečně byla „rozporuplná a nedůvěryhodná.“ Nejedná se o „tvrzení za hranou slušnosti“, ale o objektivní konstatování stavu žalobcem předkládaných důkazů a argumentů. Jak správní orgán opakovaně uvedl, z předložených dokladů nevyplývá, jaké je tvůrčí ztvárnění „loga KLASA“, o němž žalobce hovoří, ani kdo je jeho autorem a komu svědčí autorská práva, resp. kdo je jejich držitelem.

Podle žalobce nehodnotil žalovaný provedené důkazy v jejich vzájemné souvislosti, což žalobce dokládá tím, že kdyby tomu tak skutečně bylo, musel by správní orgán mít za prokázané, že „autorem loga KLASA není ministerstvo zemědělství jako zapsaný vlastník ochranné známky, ani NOESIS Advertising s.r.o.“. Zde je dle osoby zúčastněné na řízení namísto znovu zopakovat, že to byl žalobce, kdo nesl v řízení důkazní břemeno. Žalobce měl prokázat, kdo je autorem loga KLASA, a nikoli kdo není. Toto však žalobce neprokázal, neunesl důkazní břemeno a břemeno tvrzení, a správní orgán tedy na základě svého uvážení (viz ust. § 50 odst. 4 správního řádu) dospěl k logicky ke správnému závěru, který také řádně odůvodnil.

Pokud jde o námitku vytýkající správnímu orgánu, že si neobstaral navržený důkaz – smlouvu uzavřenou mezi vlastníkem napadených ochranných známek a společností NOESIS Advertising s.r.o., osoba zúčastněná na řízení uvedla, že žalovaný se touto námitkou v rozkladovém řízení zabýval. Jak vyplývá z odůvodnění napadených rozhodnutí, nepovažoval žalovaný za nutné žádosti žalobce vyhovět, neboť dospěl k odůvodněnému závěru, že za daného skutkového stavu je bezúčelné vyzývat vlastníka napadené ochranné známky k předložení smlouvy, která se navrhovatele nijak netýká, když navrhovatel (tj. žalobce) předloženými doklady nedoložil tvůrčí ztvárnění namítaného autorského díla. Jak žalovaný uvedl, bylo by proti smyslu tohoto typu řízení, aby navrhovatel, jenž neunesl důkazní břemeno, uměle přenášel důkazní povinnost na vlastníka napadené ochranné známky, který by následně musel prokazovat, na základě jakého právního titulu nabyl práva k předmětné ochranné známce.

Prohlášeními R. D. a L. J. se žalovaný zabýval a náležitě se s nimi vypořádal, jak je zřejmé z odůvodnění napadených rozhodnutí. Učinil tak i přesto, že byly předloženy až s rozkladem, přičemž nic žalobci nebránilo v tom, aby je předložil spolu s návrhem na prohlášení napadených ochranných známek za neplatné. S ohledem na zásadu koncentrace správního řízení, zakotvenou v § 82 odst. 4 správního řádu, se žalovaný oběma doklady, předloženými až v rozkladovém řízení, zabývat vůbec nemusel. Žalovaný se k nim přesto oba doklady a jejich význam pro předmětné řízení podrobně popsal. Oba dokumenty nakonec oslabují konstrukci žalobce o vzniku autorského díla a jeho autorovi, což je ostatně i závěr žalovaného. Proto také žalovaný v závěru posouzení obou dokladů po právu označuje tvrzení žalobce za rozporuplná a nevěrohodná.

Poučovací povinnost, jejíž nesplnění žalobce správnímu orgánu vytýká, se dle osoby zúčastněné na řízení týká procesních práv a povinností, nikoliv otázek hmotného práva ani otázky, kdo je či není aktivně legitimován. Poučovací povinnost se tedy nevztahuje na poučování o otázkách, zda a jak mají dotčené osoby hájit v řízení svá práva a jaké důsledky pro ně plynou z toho, když tak neučiní. Správní řád v § 4 odst. 2 mluví jednak o „přiměřeném“ poučení a jednak o „potřebnosti“ takového poučení ve vztahu k povaze úkonů a osobním poměrům dotčené osoby. Zásada přiměřenosti poučení znamená, že se dotčené osobě musí dostat od správního orgánu takového poučení, aby na jeho základě mohla vykonávat zejména ta procesní práva, která spadají pod právo na spravedlivý proces. Navíc v případě poučení ohledně hmotného práva se správní orgán vystavuje riziku nerovného přístupu k účastníkům, když by jedné straně dával návod, jak postupovat za účelem dosažení úspěchu. Žalobcova výtku ohledně porušení § 3 správního řádu postrádá jakékoli zdůvodnění. Z obsahu napadených rozhodnutí vyplývá, že žalovaný i orgán prvního stupně dostatečným způsobem zjistili skutkový stav, na základě kterého rozhodli.

Osoba zúčastněná na řízení označila za nedůvodnou i námitku žalobce stran porušení zásady rovnosti účastníků (§ 7 správního řádu). Má za to, že žalovaný postupoval objektivně a v souladu s platnými právními předpisy, když vlastníku napadených ochranných známek postoupil kopii rozkladu žalobce. Jinou povinnost právní předpisy žalovanému neukládají.

Při ústním jednání před soudem soud spojil řízení o žalobách, která dosud probíhala samostatně pod spisovými značkami 9 A 137/2011 a 9 A 138/2011, ke společnému projednání a rozhodnutí s tím, že společné řízení o těchto věcech bude nadále vedeno pod sp. zn. 9 A 137/2011.

Právní zástupce žalobce při jednání před soudem k věci samé uvedl, že žalovaný se dostatečně nevypořádal s důkazy, které byly ze strany žalobce ve správním řízení navrženy,

a z důkazů, které provedl, vyvodil nesprávné závěry. Některé důkazní návrhy, které byly předneseny, pak neakceptoval a neprovedl. Žalobce má již k dispozici smlouvu o dílo ze dne 30.05.2003 uzavřenou mezi společností NOESIS Advertising s.r.o., a Ministerstvem zemědělství. Mj. i tato smlouva prokazuje řetězec vztahů k autorskému dílu - logu KLASA, které se stalo nakonec předmětem zápisu napadených ochranných známek. V řízení bylo prokázáno, že společnost NOESIS Advertising s.r.o., byla požádána Ministerstvem zemědělství, které je dnes zapsáno jako vlastník napadených známek, o vytvoření toho autorského díla – loga. Dalšími důkazy bylo prokázáno, že společnost NOESIS Advertising s.r.o., si toto dílo objednala u žalobce. Ve spise jsou založeny objednávky a faktury, z nichž plyne, že je to skutečně tak, že to logo bylo objednáno u žalobce. A s ohledem na obsah těch listin je zřejmé, že součástí té objednávky nebylo právo to logo - autorské dílo užívat, respektive společnost NOESIS Advertising s.r.o., toto právo jako objednatel měla, ale neměla právo udělit oprávnění užívat ho někomu dalšímu, a neměla tedy ani právo zapsat ochrannou známku pro Ministerstvo zemědělství. To je v podstatě podstata celého sporu. Správní orgán žalobci vytýká, že neztotožnil to logo, ale pominul důkazy, které k tomu směřovaly, např. prohlášení pana D. a paní J., kteří se na tvorbě loga podíleli. Správní orgán se nevypořádal se všemi důkazy tak, jak byly provedeny, a neprovedl důkazy, které se mu tzv. nehodily do konceptu zamítavého rozhodnutí.

Žalovaný při jednání před soudem uvedl, že se neztotožňuje s argumenty vznesenými žalobcem. Podstatou celého sporu je neunesení důkazního břemene žalobcem, což bylo jasně a srozumitelně dokladováno odůvodnění napadených rozhodnutí. Žalobci se nepodařilo prokázat, že mu svědčí autorská práva k předmětnému dílu, respektive neprokázal, kdo je autorem, komu svědčí aktivní legitimace, ani jaká je vlastně podoba toho loga - autorského díla, o kterém se v předložených dokladech jednalo. Z ničeho nebylo možno ztotožnit podobu loga, o kterém se v předložených dokladech jednalo, s konkrétním zpodobením loga tvořícího napadené ochranné známky. Ostatní procesní argumenty žalobcem lze vnímat spíše jako kouřovou clonu, která má odvést pozornost od hlavního problému, kterým je neunesení důkazního břemene, tj. neschopnost žalobce prokázat, kdo je autorem a jaká je podoba loga, o kterém žalobce hovořil. Poučovací povinnost správního orgánu se týká procesních otázek, nikoliv otázek hmotněprávních a vzhledem k tomu, že žalobce je právně zastoupen, je dle žalovaného s podivem, že takováto výtkka vůbec byla vznesena.

Zástupce osoby zúčastněné na řízení při jednání před soudem uvedl, že osoba zúčastněná na řízení plně souhlasí se žalovanou stranou. Je potřeba, aby žalobce prokázal, že autorem byl, což se mu v řízení nepodařilo.

Soud při jednání provedl důkaz smlouvou o dílo ze dne 30.5.2003 uzavřenou mezi Českou republikou – Ministerstvem zemědělství jako objednatelem a společností NOESIS Advertising s.r.o., jako zhotovitelem, v níž se zhotovitel zavázal vypracovat pro objednatele název a grafické zpracování národní značky pro české potraviny a zemědělské produkty včetně úpravy značky podle zadání objednatele, zpracování grafického manuálu, autorských práv a práv na užití za účelem propagace kvalitních českých výrobků. Žalovaný k provedenímu důkazu uvedl, že ani tento důkaz neosvětlil základní problém, a sice grafické zpodobnění (loga). Úřad nemůže žalobci vyhovět, jestliže nebylo jasně prokázáno, o jaké grafické ztvárnění loga se jednalo. Osoba zúčastněná na řízení k provedenímu důkazu uvedla, že tato smlouva není pro výsledek řízení, které probíhalo před žalovaným, důležitá. V řízení bylo zapotřebí, aby žalobce prokázal, že je vlastníkem autorských práv. To, že existovaly nějaké další smlouvy o dílo či licenční smlouvy, není vůbec podstatné, protože tyto smlouvy nebyly předmětem řízení.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 7 odst. 1 písm. i) ZOZ se přihlašované označení nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen "námitky") osobou, které náleží práva k autorskému dílu, pokud autorské dílo může být užíváním přihlašovaného označení dotčeno.

Podle § 32 odst. 3 ZOZ Úřad prohlásí ochrannou známku za neplatnou rovněž v řízení zahájeném na návrh osoby uvedené v § 7 a z důvodů v tomto ustanovení uvedených.

Podle § 34 odst. 1 ZOZ návrh na zrušení ochranné známky nebo prohlášení ochranné známky za neplatnou se podává písemně a musí být odůvodněn a doložen důkazy. Považuje se za podaný až po zaplacení správního poplatku podle zvláštního právního předpisu.

Podle § 34 odst. 2 ZOZ náležitosti návrhu na zrušení ochranné známky nebo prohlášení ochranné známky za neplatnou týkající se údajů o účastnících řízení a údajů o ochranné známce stanoví prováděcí právní předpis.

Podle § 10 odst. 3 vyhlášky č. 97/2004 Sb., k provedení zákona o ochranných známkách (dále jen „vyhláška č. 97/2004 Sb.“) navrhovatel prokazuje odůvodněnost návrhu na zrušení nebo prohlášení neplatnosti důkazy umožňujícími projednání návrhu.

Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle § 4 odst. 2 správního řádu správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.

Podle § 7 odst. 1 správního řádu dotčené osoby mají při uplatňování svých procesních práv rovné postavení. Správní orgán postupuje vůči dotčeným osobám nestranně a vyžaduje od všech dotčených osob plnění jejich procesních povinností rovnou měrou.

Podle § 50 odst. 4 správního řádu pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Podle § 52 správního řádu účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobcovo tvrzení, že „většinu odůvodnění napadených rozhodnutí zabírají doslovné citace z podání účastníků a znění zákona,“ se nezakládá na pravdě. Orgán rozhodující o rozkladu v odůvodnění napadených rozhodnutí skutečně nejprve shrnul obsah jednotlivých podání účastníků řízení (návrhu žalobce na prohlášení ochranné známky za neplatnou, rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, vyjádření vlastníka ochranné známky k rozkladu) a konstatoval relevantní právní úpravu, nicméně v další části odůvodnění se na straně 12 – 26 velmi podrobně a obsáhle zabýval posouzením důkazů, které žalobce předložil za účelem prokázání důvodnosti návrhu. Napadená rozhodnutí obsahují veškeré náležitosti stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu a jsou přezkoumatelná, neboť v nich jsou podrobně popsány úvahy, jimiž se žalovaný řídil při hodnocení důkazů a na jejichž základě dospěl k závěru, že žalobce v řízení neunesl důkazní břemeno a neprokázal, že je osobou ve smyslu § 7 odst. 1 písm. i) ZOZ, tj. osobou, které náleží práva k autorskému dílu – logu, jímž jsou tvořeny napadené ochranné známky.

Žalobci lze přisvědčit v tom, že nosný závěr, na kterém jsou napadená rozhodnutí zbudována, lze shrnout tak, že žalobce jako navrhovatel v řízení před Úřadem neprokázal, že jím předložené doklady, jimiž hodlal prokázat svá práva k autorskému dílu – logu Klasa, kterým jsou napadené ochranné známky tvořeny, se skutečně vztahují k tomuto logu. S tímto závěrem správních orgánů obou stupňů se soud plně ztotožňuje.

Žalobcův návrh na prohlášení napadených ochranných známek za neplatné nebyl zamítnut z toho důvodu, že žalobce neprokázal své tvrzení, že neposkytl společnosti NOESIS Advertising s.r.o., licenci k užití loga Klasa, na základě které by jmenovaná společnost byla oprávněna umožnit jeho užívání dalším subjektům. Jak již bylo soudem konstatováno shora, žalobcův návrh byl zamítnut ze zcela jiného důvodu. Žalobce v řízení před Úřadem neprokázal, že je osobou, které náleží práva k autorskému dílu – logu, jímž jsou tvořeny napadené ochranné známky. K tomuto závěru správní orgán dospěl na základě posouzení všech žalobcem předložených listinných důkazů, když shledal, že žádná z těchto listin neumožňuje identifikovat konkrétní vizuální podobu autorského díla - loga, které měl žalobce dle svých tvrzení vytvořit pro společnost NOESIS Advertising s.r.o., a následně jej ztotožnit s napadenými ochrannými známkami. Vzhledem k neprokázání těchto klíčových skutečností je žalobcovo tvrzení o omezeném rozsahu práv k užití loga, které pro tuto společnost údajně vytvořil, pro posouzení věci samé druhotné a nepodstatné.

Námitky, jimiž žalobce brojí proti argumentaci žalovaného (o nepředložení písemné smlouvy), která se upíná k otázce, v jakém rozsahu žalobce umožnil společnosti NOESIS Advertising s.r.o., nakládat s vytvořeným autorským dílem, nejsou vzhledem k výše uvedenému způsobilé zpochybnit zákonnost napadených rozhodnutí, která jsou zbudována na úplně jiném závěru. Soud ve shodě s názorem osoby zúčastněné na řízení považuje tyto námitky za účelové, neboť žalobce jimi napadá podružné argumenty žalovaného, které vytrhává z kontextu rozhodnutí jako celku.

Argumentaci žalovaného, že mělo být primární snahou žalobce své tvrzení (o rozsahu licence poskytnuté společnosti NOESIS Advertising s.r.o.) hodnověrně prokázat předložením příslušných důkazních materiálů, tedy pravděpodobně předložením smlouvy, je nutno vnímat jako konstatování prostého faktu, že bylo povinností žalobce veškerá tvrzení uplatněná v návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou prokázat relevantními důkazy. Takovým relevantním důkazem, pokud jde o konkrétní obsah smluvních ujednání mezi žalobcem a společností NOESIS Advertising s.r.o., by samozřejmě byla písemná smlouva,

pokud by ovšem existovala. Protože žalobce od počátku řízení existenci takové smlouvy popíral, bylo na něm, aby předložil či označil jiné důkazní návrhy k prokázání svých tvrzení. Na tomto místě je nutno dodat, že žalobce v řízení před Úřadem nepředložil ani neoznačil žádné věrohodné důkazy k prokázání svých tvrzení o omezeném rozsahu oprávnění společnosti NOESIS Advertising s.r.o., nakládat s (blíže nespecifikovaným) logem Klasa, které měl žalobce pro tuto společnost vytvořit. Dopisy právního zástupce žalobce adresované osobě zúčastněné na řízení (doklady č. 7) jsou pouhou proklamací stanoviska žalobce, nikoliv důkazem, který by potvrzoval pravdivost v něm uváděných skutečností. V dopisech osoby zúčastněné na řízení (doklad č. 6) a právní zástupkyně společnosti NOESIS Advertising s.r.o. (doklad č. 8) je pravdivost žalobcova tvrzení o omezeném rozsahu oprávnění společnosti NOESIS Advertising s.r.o., nakládat s logem Klasa výslovně popírána; z dalších listin, jimiž jsou faktury a výpisy z účtů a prohlášení L. J. a R. D., pak nelze čerpat žádné zjištění ohledně rozsahu oprávnění společnosti NOESIS Advertising s.r.o., nakládat s logem Klasa.

Stejně podružnou a pro rozhodnutí správního orgánu ve věci samé nepodstatnou je i otázka, který konkrétní subjekt vypracoval grafický manuál k předmětnému logu. Žalovaný právem označil za nevěrohodný důkaz v podobě prohlášení R. D. předložený žalobcem v průběhu řízení o rozkladu, přičemž podotkl, že není zřejmé, proč by grafický manuál k předmětnému logu zpracovávala jiná společnost než ta, která podle žalobce měla vyhotovit samotný návrh grafického loga. Podle zmíněného prohlášení R. D. ze dne 15.11.2010 měl jmenovaný spolupracovat v květnu až červnu 2003 na vytváření grafického manuálu loga Klasa, a to jako zaměstnanec společnosti Pantograph s.r.o. Žalobce sice v žalobě vytýká žalovanému neznalost a nepochopení principů fungování reklamního a marketingového trhu, aniž by konkretizoval, jaké principy má na mysli a v čem spočívá jejich nepochopení ze strany žalovaného, sám však ničím neosvětlil rozpor výše zmíněného důkazu s jinou jím předloženou listinou, a sice Smlouvou o dílo a licenční smlouvou uzavřenou dne 20.5.2003 mezi žalobcem a společností Design Liška s.r.o. Podle přílohy k této smlouvě označené jako „HARMONOGRAM“ to byla společnost Design Liška s.r.o. (a nikoliv společnosti Pantograph s.r.o., zmiňovaná v prohlášení R. D.), kdo měl žalobci do 18.6.2003 předat grafický manuál v rozsahu specifikovaném v této příloze. Soud k tomu pouze na okraj dodává, že vytvoření grafického manuálu k již existujícímu logu nelze ztotožňovat s vytvořením samotného loga jakožto autorského díla. V souzené věci není podstatné, kdo vytvořil grafický manuál k již existujícímu logu, ale to, zda práva k autorskému dílu – logu Klasa, jímž jsou tvořeny napadené ochranné známky, náleží právě žalobci. Proto ani námitky směřující proti (jinak opodstatněnému) konstatování žalovaného o nevěrohodnosti žalobcových tvrzení ohledně zpracování grafického manuálu k předmětnému logu nemohou zpochybnit zákonnost napadených rozhodnutí.

Neopodstatněnými shledal soud žalobní námitky vytýkající žalovanému nesprávné hodnocení důkazů. Orgán rozhodující o rozkladu dle náhledu soudu při hodnocení žalobcem předložených důkazů nikterak nepochybil. Všechny tyto důkazy (doklady č. 1 – č. 11) řádně posoudil, a to jak jednotlivě, tak v jejich vzájemné souvislosti, a závěry, k nimž při hodnocení důkazů dospěl, srozumitelně popsal v odůvodnění napadených rozhodnutí. Soud se s těmito závěry v plném rozsahu ztotožňuje a pro stručnost na ně odkazuje; za potřebné považuje zopakovat pouze ty nejpodstatnější z nich.

Pokud jde o již zmíněnou Smlouvu o dílo a licenční smlouvu uzavřenou dne 20.5.2003 mezi žalobcem a společností Design Liška s.r.o. (doklad č. 1), žalovaný právem dovodil, že tato smlouva zcela postrádá jakoukoliv bližší specifikaci či vyobrazení předmětu díla, které se společnost Design Liška s.r.o., zavázala pro žalobce vytvořit. Předmět díla je ve smlouvě

vymezen toliko slovně jako logotyp, který má obsahovat slovní spojení „KLAS A“. Protože žalobce v průběhu řízení ničím nedoložil výslednou podobu díla, které pro něj mělo být na základě této smlouvy o dílo dodavatelem vytvořeno, není možné dovodit shodu mezi tímto „logotypem“ a obrazovým prvkem napadených ochranných známek. Jak žalovaný v dané souvislosti správně poznamenal, samotné slovní spojení „KLAS A“, které je zmíněno ve smlouvě, nemůže být autorským dílem, protože nejde o jedinečný výsledek tvůrčí činnosti autora, ale o běžné slovo českého jazyka „KLAS“, doplněné písmenem „A“.

Na tomto místě nelze než vyslovit podiv nad tím, že žalobce, který neustále tvrdí, že to byl právě on, kdo pro společnost NOESIS Advertising s.r.o., s pomocí subdodavatelů vytvořil logo, jímž jsou tvořeny napadené ochranné známky, nebyl schopen v průběhu celého řízení před Úřadem prokázat konkrétní podobu loga, které pro něj společnost Design Liška s.r.o., na základě smlouvy o dílo ze dne 20.5.2003 vytvořila, ani konkrétní podobu loga, které on následně poskytl společnosti NOESIS Advertising s.r.o. Pokud skutkový děj proběhl tak, jak ve svých podáních líčí žalobce, neměl by být pro žalobce žádný problém prokázat, jaké že to vlastně logo společnosti NOESIS Advertising s.r.o., poskytl. Jinak řečeno, pokud byl žalobce tím, kdo zajistil vytvoření nějakého loga a jeho „dodání“ společnosti NOESIS Advertising s.r.o., měl by být schopen snadno prokázat konkrétní výsledek své činnosti, jakož i to, od koho a v jakém rozsahu autorská práva k tomuto logu nabyli. Žalobce však v řízení před Úřadem ničím neprokázal výslednou podobu loga, které měl dodat společnosti NOESIS Advertising s.r.o., čímž znemožnil ztotožnění tohoto loga s logem tvořícím obrazový prvek napadených ochranných známek, a proto nelze přisvědčit jeho tvrzení, že právě jemu náleží práva k logu, kterým jsou napadené ochranné známky tvořeny.

Doklady č. 2 – 5 jsou faktury a výpisy z účtů, které prokazují toliko vyfakturování a zaplacení určitých částek. Vyplývá z nich, že žalobce v červnu 2003 vystavil společnosti NOESIS Advertising s.r.o., dvě faktury v celkové výši 262.500 Kč za objednávku č. 152/6/2003 na grafické zpracování národní značky pro české potraviny a zemědělské produkty Klasa. Jmenovaná společnost následně tyto faktury uhradila. Žádný z těchto dokladů nicméně neobsahuje vizuální podobu národní značky pro české potraviny a zemědělské produkty Klasa, za kterou bylo žalobci zaplaceno, takže ani z nich nelze dovodit shodu mezi touto značkou a logem tvořícím obrazový prvek napadených ochranných známek. Nelze než přisvědčit závěru žalovaného, že žalobce těmito doklady doložil pouze skutečnost, že společnost NOESIS Advertising s.r.o., mu poskytla finanční plnění za blíže nespecifikovaný grafický návrh loga Klasa, jehož podoba není známa.

Doklady č. 6 – 9 představují korespondenci mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení, dále dopis zástupce společnosti NOESIS Advertising s.r.o., adresovaný zástupci žalobce a konečně prohlášení osoby zúčastněné na řízení jakožto vlastníka napadených ochranných známek. V dopise ze dne 15.4.2010 adresovaném žalobci (doklad č. 6) osoba zúčastněná na řízení popírá, že by žalobce disponoval výhradními právy k autorskému dílu, které by mohlo být identické s napadenou ochrannou známkou, a trvá na tom, že práva k autorskému dílu, které tvoří napadené ochranné známky, nabyli od společnosti NOESIS Advertising s.r.o., na základě smlouvy o dílo. Tento doklad samozřejmě žádná práva žalobce neprokazuje. Totéž platí i pro doklad č. 9, jímž je tisková zpráva ze dne 16.4.2010, ve které osoba zúčastněná na řízení prohlašuje, že práva k logu kvalitních potravin Klasa nabyli od reklamní agentury NOESIS Advertising s.r.o., na základě řádné smlouvy o dílo, a zároveň popírá, že by nějaký jiný subjekt měl výhradní právo užívat logo Klasa. Obsahem dopisů žalobce ze dne 18.3.2010 a 30.3.2010 adresovaných osobě zúčastněné na řízení (doklady č. 7) jsou toliko tvrzení samotného žalobce. Uvedené dopisy nelze považovat za důkaz prokazující

pravdivost tvrzení v nich uvedených. Dokladem č. 8 je pak dopis právní zástupkyně společnosti NOESIS Advertising s.r.o., ze dne 13. 4. 2010 adresovaný právnímu zástupci žalobce, jehož obsahem je především výzva, aby žalobce upustil od neoprávněných nároků, které vznášá vůči některým výrobcům potravin a zemědělských produktů v souvislosti s užíváním loga Klasa. Je pravdou, že se v dopise uvádí, že společnost NOESIS Advertising s.r.o., objednala u žalobce grafické práce na logu Klasa. Z uvedeného dopisu však nelze čerpat žádná zjištění o konečném výsledku prací, které měl žalobce pro společnost NOESIS Advertising s.r.o., provést, a proto pro něj platí totéž, co pro doklad č.1, tedy že tento důkaz neprokazuje vizuální podobu loga, které měl žalobce vytvořit pro společnost NOESIS Advertising s.r.o., a tím pádem ani jeho shodu s logem, kterým jsou tvořeny napadené ochranné známky. Nelze tak přisvědčit námitce žalobce, že doklady č. 8 a 9 ve spojení s doklady č. 2 – 5 ve vzájemné souvislosti prokazují, že ve vztazích Ministerstvo zemědělství - NOESIS Advertising s.r.o., a NOESIS Advertising s.r.o. - žalobce se jedná o stejné autorské dílo. O výsledné podobě loga, které tvoří obrazový prvek napadených ochranných známek, není samozřejmě sporu, avšak to, že totožné logo nejprve pro společnost NOESIS Advertising s.r.o., vytvořil žalobce, z výše zmíněných dokladů, *z nichž žádný neobsahuje konkrétní grafické znázornění předmětného loga*, v žádném případě dovodit nelze. To platí tím spíše, že z dalšího žalobcem předloženého důkazu, jímž je prohlášení L. J. ze dne 22.11.2010 (doklad č. 11), vyplývá, že návrhů log od různých grafiků bylo více a že konečný výběr mezi nimi náležel osobě zúčastněné na řízení. Nelze než zopakovat, že vzhledem k tomu, že žalobce ničím neprokázal konkrétní podobu loga, které údajně vytvořil a následně dle ústní smlouvy poskytl společnosti NOESIS Advertising s.r.o., není možné dovodit shodu mezi tímto logem (jehož výsledná podoba není známa) a logem, kterým jsou tvořeny napadené ochranné známky.

Neobstojí ani žalobní námitka vytýkající žalovanému, že se nevypořádal s důkazními návrhy, které žalobce předložil spolu s rozkladem proti prvostupňovému rozhodnutí Úřadu, tj. s prohlášením R. D. z 15.11.2010 a prohlášením L. J. z 22.11.2010. Toto žalobní tvrzení vzbuzuje pochybnosti o tom, zda se žalobce důkladně seznámil s odůvodněním napadených rozhodnutí, neboť orgán rozhodující o rozkladu se oběma prohlášeními jmenovaných osob (doklady č. 10 a 11) výslovně zabýval, a to na str. 19 – 20 napadených rozhodnutí. Žalobci bylo nejprve s poukazem na § 82 odst. 4 správního řádu vytknuto, že tyto doklady předložil až v rámci řízení o rozkladu, nicméně i přes tuto výtku se orgán rozhodující o rozkladu následně k oběma prohlášením vyjádřil. Závěry, k nimž při jejich posouzení dospěl, žalobce žádnou konkrétní žalobní námitkou nezpochybnil. Co se týče prohlášení R. D., orgán rozhodující o rozkladu konstatoval, že prohlášení osvědčuje pouze podíl jmenovaného na vytváření grafického manuálu k logu Klasa, nikoliv jeho podíl na tvorbě autorského díla – loga Klasa. Z prohlášení R. D. proto nelze činit žádné závěry v tom směru, kdo je autorem loga, kterým jsou tvořeny napadené ochranné známky. Žalovaný rovněž poukázal na to, že R. D. dle svého prohlášení zpracoval grafický manuál jako zaměstnanec společnosti Phantograph s.r.o., ačkoliv žalobce v řízení před orgánem prvního stupně řízení tvrdil, že návrh loga Klasa pro něj zpracovala společnost Design Liška s.r.o. Jak již bylo soudem zmíněno shora, podle přílohy ke Smlouvě o dílo a licenční smlouvě ze dne 20.5.2003 uzavřené mezi žalobcem a společností Design Liška s.r.o., to byla společnost Design Liška s.r.o. (a nikoliv společnost Phantograph s.r.o., zmiňovaná v prohlášení R. D.), kdo měl žalobci do 18.6.2003 předat grafický manuál v rozsahu specifikovaném v této příloze. Tento rozpor mezi oběma důkazními prostředky žalobce nijak nevysvětlil. Při hodnocení prohlášení L. J. nemohl žalovaný přehlédnout, že ani z tohoto prohlášení není patrné, jaký konkrétní návrh loga jmenovaná pro žalobce vytvořila a zda se jednalo o logo totožné s obrazovým prvkem napadených ochranných známek. Tuto skutečnost žalovaný vyjádřil tak, že z daného prohlášení není zřejmá jeho přímá souvislost s

předpokládaným autorským dílem Klasa. Současně upozornil na to, že dle prohlášení jmenované mělo existovat více různých grafických návrhů loga, a poukázal též na rozpor spočívající v tom, že dle dosavadního tvrzení žalobce předmětné autorské dílo vzniklo na objednávku společnosti NOESIS Advertising s.r.o., zatímco v prohlášení L. J. není o této společnosti ani zmínka (jmenovaná v něm prohlašuje, že žalobce, pro kterého návrh loga pro produkt „Tuzemská oceněná potravina“ vytvořila, dále předkládal návrhy log od různých grafiků ke konečnému výběru zadavateli, kterým bylo Ministerstvo zemědělství. Soud k tomu dodává, že v prohlášení L. J. rovněž není ani zmínka o společnosti Design Liška s.r.o., o které žalobce tvrdil, že právě ona pro něj návrh loga Klasa zpracovala.

Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že prohlášení R. D. a L. J. prokazují, že doklady, jež žalobce předložil správnímu orgánu I. stupně, se vztahují ke konkrétnímu logu Klasa, které tvoří obrazový prvek napadených ochranných známek.

Podmínkou pro to, aby Úřad vyhověl návrhu žalobce na prohlášení napadených ochranných známek za neplatné, nebylo prokázání toho, kdo *není* autorem loga, jímž jsou napadené ochranné známky tvořeny, ale prokázání toho, že osobou, které náleží autorská práva k tomuto logu, je právě žalobce jakožto navrhovatel. Jak již bylo opakovaně uvedeno, z žalobcem předložených důkazů nevyplyvá konkrétní podoba loga, které měl vytvořit a předat společnosti NOESIS Advertising s.r.o., takže nelze dovodit, zda se jednalo o autorské dílo totožné s obrazovým prvkem napadených ochranných známek. Tyto důkazy věrohodně neprokazují ani to, v jakém rozsahu byla práva k takovému (blíže nespecifikovanému) logu převedena na společnost NOESIS Advertising s.r.o. To, že je držitelem autorských práv ke konkrétnímu logu Klasa, kterým jsou tvořeny napadené ochranné známky, tedy žalobce v řízení před Úřadem neprokázal, ač důkazní břemeno ohledně prokázání této skutečnosti leželo podle § 34 odst. 1 ZOZ a § 10 odst. 3 vyhlášky č. 97/2004 Sb., na něm jako na navrhovateli. Úřad proto nepochybil, když jeho návrh na prohlášení napadených ochranných známek za neplatné zamítl, neboť v řízení nebylo prokázáno, že žalobce je osobou uvedenou v § 7 odst. 1 písm. i) ZOZ, které jediné svědčí legitimace k podání takového návrhu.

Orgán rozhodující o rozkladu neporušil § 68 odst. 3 správního řádu, protože v napadených rozhodnutích řádně zdůvodnil, proč nepovažoval za nutné vyhovět návrhu žalobce na doplnění dokazování smlouvou o dílo uzavřenou mezi osobou zúčastněnou na řízení jako objednatelem a společností NOESIS Advertising s.r.o., jako zhotovitelem. Soud ve shodě s názorem orgánu rozhodujícího o rozkladu považuje tuto smlouvu ze dne 30.5.2003 za irelevantní pro posouzení důvodnosti žalobcova návrhu. Po seznámení s obsahem předmětné smlouvy, kterou byl proveden důkaz při ústním jednání před soudem, je nutno přisvědčit žalovanému, že tato smlouva upravuje výlučně vztah mezi oběma smluvními stranami a právního postavení žalobce se nikterak netýká. Z uvedené smlouvy tudíž nelze čerpat žádná zjištění ohledně tvrzených autorských práv žalobce k logu, jímž jsou tvořeny napadené ochranné známky. Žalovaný tak nemohl nevyžádáním a neprovedením tohoto důkazu porušit § 52 správního řádu, protože se nejednalo o důkaz, který by byl potřebný ke zjištění stavu věci.

Jak správně poznamenal žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí, řízení o návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou je ovládáno zásadou dispoziční. To znamená, že Úřad si v jeho průběhu nesmí opatřovat z vlastní iniciativy podklady k rozhodnutí, nýbrž je orgánem, který rozhoduje na základě důkazů předložených (navržených) účastníky řízení. Důkazní břemeno ohledně prokázání tvrzení uplatněných

v návrhu leží podle § 34 odst. 1 ZOZ a § 10 odst. 3 vyhlášky č. 97/2004 Sb., výlučně na navrhovateli a nikoliv na správním orgánu.

Žalovaný (ani správní orgán I. stupně) v souzené věci nijak nebránil žalobci v předkládání či označení důkazů za účelem prokázání tvrzení uplatněných v návrhu. Řádně posoudil všechny žalobcem předložené důkazy, popř. zdůvodnil, proč nepřistoupil k provedení dalšího žalobcem označeného důkazu (smlouvy o dílo ze dne 30.5.2003 uzavřené mezi osobou zúčastněnou na řízení a společností NOESIS Advertising s.r.o.). Při rozhodování ve věci samé žalovaný postupoval v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, neboť skutkový stav, který provedeným dokazováním zjistil, mu umožňoval rozhodnout o žalobcově návrhu bez důvodných pochybností.

Neopodstatněná je též námitka vytýkající správnímu orgánu porušení § 4 odst. 2 správního řádu tím, že žalobci nebylo poskytnuto poučení o jeho právech a povinnostech, a to s ohledem na názor správního orgánu, že žalobce neprokázal, že předložené doklady se vztahují ke konkrétnímu logu Klasa. Žádné ustanovení zákona neukládá Úřadu, aby v průběhu řízení prováděl jakési předběžné hodnocení dosud provedených důkazů a v návaznosti na něj pak poučoval navrhovatele, který se domáhá prohlášení ochranné známky za neplatnou, o tom, že jeho návrhu prozatím nelze vyhovět, protože jím dosud předložené důkazní prostředky nepostačují k prokázání tvrzení uplatněných v návrhu. Žalobce v dané věci podal návrh na prohlášení napadených ochranných známek za neplatné z konkrétních, v návrhu uvedených důvodů, a musel si tedy být dobře vědom toho, jaká tvrzení má v řízení prokázat. Bylo na něm, aby předložil či označil veškeré důkazní prostředky, které mu byly známy a o nichž měl za to, že mohou sloužit k prokázání jeho tvrzení uplatněných v návrhu. To platí tím spíše, že žalobce byl od počátku v řízení zastoupen advokátem, tedy osobou práva znalou, na kterou se mohl v případě pochybností obrátit s žádostí o právní radu. Vzhledem k těmto poměrům žalobce a rovněž se zřetelem k povaze věci nebylo zapotřebí, aby správní orgán žalobce poučoval o jeho právech a povinnostech.

Žalovaný má bezpochyby pravdu v tom, že případné poučení ze strany správního orgánu by se mohlo týkat pouze procesních práv a povinností účastníka řízení, protože poučováním o hmotných právech by správní orgán mohl porušit zásadu rovnosti účastníků řízení zakotvenou v § 7 správního řádu.

Tuto zásadu ovšem nemohl žalovaný porušit tím, že osobě zúčastněné na řízení jakožto vlastníku napadených ochranných známek zasílal podání žalobce k vyjádření, zatímco žalobce si údajně musel vyjádření druhé strany obstarávat sám ze spisu. Povinností správního orgánu stanovenou zákonem (§ 34 odst. 3 ZOZ) bylo vyzvat vlastníka ochranné známky, aby se k návrhu na prohlášení neplatnosti vyjádřil, k čemuž je zapotřebí, aby byl předmětný návrh vlastníku doručen. Také zaslání žalobcova rozkladu protistraně k vyjádření bylo zákonnou povinností správního orgánu (§ 86 odst. 2 ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu), což však již neplatí pro případné zaslání vyjádření vlastníka napadených ochranných známek k rozkladu. Zákon správnímu orgánu neukládá, aby nutně zasílal účastníkům řízení veškerá vyjádření ostatních účastníků, jejich následné repliky na vyjádření, dupliky atd. Doručenky založené ve spise však prokazují, že přinejmenším vyjádření vlastníka napadených ochranných známek k návrhu bylo žalobci Úřadem doručeno.

Soud považuje za nutné zdůraznit, že žalobce neoznačil žádnou skutečnost významnou pro rozhodnutí ve věci samé, která mu v důsledku namítaného postupu správního orgánu, jímž mělo dojít k porušení § 7 správního řádu, zůstala utajena, a k níž se tak nemohl v řízení

vyjádřit. Z toho ovšem plyne, že vytýkané pochybení správního orgánu nemělo (a dle názoru soudu ani nemohlo mít) za následek nezákonnost napadených rozhodnutí, a nelze je proto považovat za podstatnou vadu řízení, která jedinečně by mohla vést ke zrušení napadených rozhodnutí.

Soud tedy neshledal žaloby důvodnými, a proto je podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

V daném případě soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve třetím výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s.ř.s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. října 2014

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková